

Recensie: Annabelle Creation**1/2

Kinepolis Antwerpen
donderdag 10 augustus 2017

foto © Warner Bros Pictures

Recensie:

Met Annabelle Creation regisseerde David F. Sandberg de prequel van de film die in 2014 uitkwam en deel uitmaakt van The Conjuring-reeks. We komen in de Amerikaanse horrorfilm te weten hoe de met de hand gevaardigde pop tot een moordlustig object is gekomen. Kinepolis Antwerpen toont de film in Ultra Laser, met haarscherpe beelden via een projector van Barco, Belgische makelij dus in combinatie met een geweldig straffe geluidservaring. De film bouwt de spanning op een slimme manier, traag en beetje voor beetje op, speelt met nachtmerrie vs. realiteit, jaagt de toeschouwers soms voor helemaal niets schrik aan, om dan weer bikkelhard voor de dag te komen (naar het einde toe). Aan sfeerzetting geen gebrek ook: een oud alleenstaand huis, een schuur, een waterput, een aantal poppen, een vogelverschrikker, een traplift, etenslift, de elektriciteit die soms dreigt weg te vallen met knipperende lampen of zaklampen die het plots begeven â€¦ Het is genoeg om het publiek de daver op het lijf te jagen. Vernieuwend is het misschien dan wel allemaal niet, maar de prent bevat alle ingrediënten die het genre vereist.

Annabelle â€œ 'Bee' â€œ Mullins (Samara Lee) komt op jonge leeftijd om wanneer ze overreden wordt. Haar ouders, de Mullins, voelen haar aanwezigheid in het huis nog na haar dood. De dochter blijft net als vroeger toen ze verstoppertje met haar vader speelde, (wat overigens zorgt voor het eerste en lang niet laatste onnodige schrik-moment bij het publiek) communiceren via kattenbelletjes. De twee staan uiteindelijk toe dat haar geest in die van een pop mag huishouden. Een unieke pop die haar vader, poppenmaker Samuel Mullins (gespeeld door Anthony LaPaglia) maakte, en die veel waard is. Het is de eerste pop uit een reeks van 100 namelijk. Maar die geest blijkt helemaal niet Annabelle te zijn, maar de duivel in hoogsteigen persoon. Wanneer zijn vrouw aangevallen wordt, en haar gezicht half toegetakeld wordt (filmliefhebbers zien ongetwijfeld daarin de verwijzing naar Phantom of the Opera) besluit haar man de pop op te sluiten in de kast van Annabelles kamer. Het behang zijn pagina's uit de Bijbel, en de ruimte wordt ook gewijd. Dat moet volstaan om de duivel weg te houden.

12 jaar is het stil en gebeurt er niets in het huis. Tot Samuel de non Charlotte (Stephanie Sigman) en een paar weeskinderen onderdak biedt in zijn huis. Al bij aankomst stelt Janice (Talitha Bateman die een indrukwekkende prestatie neerzet) die niet goed te been is wegens polio vast dat er iets vreemds is met het huis en voelt ze de aanwezigheid van iets. Ook Charlotte en de andere meisjes komen onverklaarbare dingen tegen. Enkele meisjes denken dat het de geest is van de vrouw van Samuel. Maar die is het niet, zij is gewoon al jaren bedlegerig. Zij verklaart aan Charlotte hoe de duivel in hun huis is geraakt. De pop zelf is op zoek naar een eerste slachtoffer waar het de ziel van wil. De kreupele Janice lijkt dan ook een vogel voor de kat.

Met stip heeft Talitha Bateman dan ook de interessantste rol te spelen. Eerst als braaf weesmeisje dat hoopt ooit deel uit te maken van een gezin maar ook bij haar vriendin Linda (Lulu Wilson) wil blijven. Aan de andere kant zet ze een scary personage neer dat wat doet denken aan Alicia Silverstone in The Crush, nog steeds een van onze lievelingsthillers. Met dat verschil dat Janice, of Annabelle op dat moment, niet verliefd geraakt en daardoor de psychotoer opgaat. Neen, Annabelle is gewoon moordlustig. Wanneer de priester denkt dat de pop terug een pop is en de

geest er niet meer in spookt op het einde, is ie gewoon fout zo blijkt. Twaalf jaar later slaat Annabelle immers opnieuw toe. Haar slachtoffers zijn dan haar pleegouders. Voor wie 'Annabelle Creation' gezien heeft, zal het nummer 'You are my sunshine' uit 1939 nooit meer dezelfde betekenis hebben. Hier krijgt de song een wel erg wrange, lugubere ondertoon mee. Het grootste punt van kritiek hebben we over het script dat kreupelen en ouderen uitsluitend als slachtoffer uitkiest, en anderen in eerste instantie lijkt te sparen (hoewel ook hen de stuipen op het lijf gejaagd wordt). Als horrorprent doet ie wat hij moet doen. Rondom ons hoorden we wel wat toeschouwers praten, of om de zoveel tijd hun smartphone checken. Daarmee vertonen zij vluchtgedrag naar de realiteit, net omdat de minutieus opgebouwde spanning van Sandberg zijn doel niet mist. En dat is geen ongeringe verdienste.

< Bert Hertogs >